

ROČNÍK 2, ČÍSLO 5

VYŠLO V ZÁŘÍ 2009

VELKÝ POTLACH ČERVENÝCH BARETŮ

Když panu Newtonovi dřímajícímu ve stínu stromu spadlo na hlavu jablko, vymyslel gravitaci. Díky tomu přišly na svět padáky a hned po nich parašutisté. Nevím, co spadlo na hlavu kolegovi Řandovi, ale na ten nápad oslavit 60. výročí vzniku sportovního parašutismu přišel vloni on. Aby v tom nebyl sám, umluvil nezničitelnou Vlastu Rybínovou, Jirku Urbana, Pepíka Lajpolda a autora tohoto článku. Za trest jsme ho zvolili předsedou organizačního výboru.

První problém – koho pozvat. Za těch šedesát let alespoň jednou vyskočilo z letadla tolik lidí, že by nám nestačil ani starý dobrý Strahov. A tak jsme se rozhodli pozvat členy, kteří skákali ještě na padácích VJ-1 (PZS-1). Tyto padáky sice neumožňovaly provozovat sportovní disciplíny, jaké známe dnes, ale vrchovatou měrou splňovaly naši touhu dokázat svoji

odvahu, vyrovnat se našim výsadkářům z dob války, která skončila teprve před několika lety, i těm, kteří začínali psát slavnou historii nově vzniklých výsadkových jednotek.

Když jsme se začali pít v Aeroklubu České republiky po jménech bývalých cvičenců základního a sportovního výcviku z dob Svazarmu, dozvěděli jsme se, že v roce 1989 byly zlikvidovány archivy jak na ústředním výboru, tak na krajích. Zjistili jsme, že v Muzeu tělesné výchovy, kam se měly odevzdávat poháry a trofeje získané státní reprezentací na mezinárodních soutěžích a mistrovstvích, není prakticky nic.

Rozeslali jsme tedy výzvu na 59 aeroklubů a paraklubů se žádostí o zaslání jmen a adres lidí z jejich členské základny nebo okolí, případně fotek, výsledkových listin ze soutěží a výcvikové dokumentace. Odpověděl jen jediný paraklub!!!

Pochopili jsme, že časy se změnily, s nimi i lidé, i náš sport. Těžko něco někomu vyčítat. Je fakt, že naši generaci podporoval rozhodující měrou stát, protože nás potřeboval. Cvičili jsme brance, zálohy, každý náš člen splňoval předpoklady, které v té době armáda požadovala a které odpovídaly tomu, proč byl v roce 1945 znovu obnoven Svaz brannosti a v pozdějších letech ustaveny nové branné

organizace. Během posledních dvaceti let armáda ani tak nezeštíhlela, jako spíš podlehla vzoru Twiggy. Státní podpora postupně vysychá a kdo chce skákat, musí si všechno hradit sám. Soupravu padáků, signalizátor výšky nebo výškoměr, dovážený přístroj, který nahradil KAP či PAS. Poplatky za licenci, za její prodloužení, za instruktorský kurz, za každý seskok – kdo chce něco dokázat, skáče z větší výšky – co seskok - to alespoň 400 Kč. Parašutismus se stal adrenalinovým sportem těch, kteří na to buďto mají, nebo si dokáží vydělat. A čo bolo, to bolo, máme svých starostí dost. Takže jsme pochopili a už nezávidíme.

A tak jsme se obrátili na KVV a odezva? Do dneška jsme obdrželi z celé republiky 160 jmen včetně adres, případně telefonů a e-mailových spojení. Vřele děkujeme zejména naší Vlastičce a její neselhávající paměti, Alfonsu Kolářovi, který stále velí Jihomoravákům jako za mladých let a jeho korespondence je vzor práce generálního štábu, kolegovi Brejchovi z Plzně, který má přehled jako Interpol, a všem dalším.

Když parakomise AeČR poznala, že to, co děláme, má smysl, uvolila se uhradit nám nejnutenější výdaje až do výše 20 000 Kč. Díky tomu jsme s vámi mohli korespondovat, nakoupit materiál potřebný k instalaci výstavky a zajistit vše potřebné.

Vojenský historický ústav slíbil zapůjčit historické padáky, firma S.A.S. pánů Podoubského a Polnického organizovala zdarma seskok parašutistů a zdravotnické zabezpečení, Jan Kořínek (a to je pražský plachtař!) zdarma přepravu ubytovaných svým autobusem, skupina replik historických vojenských letadel (firma bývalého pražského parašutisty Jardy Svobody a jeho syna Petra) předběžně přislíbila svoje vystoupení, kolega Turek zajišťoval ozvučení hangáru a vystoupení country skupiny Semenáci. Ovšem za to nejdůležitější – střechu nad hlavou – vděčíme Ing. Luboši Zahradníkovi, řediteli Vysokoškolského střediska Stará Aerovka.

Byla to spousta práce a starostí, ale co bychom pro vás neudělali! O tom, jaké to všechno bylo, vám povíme v příštím čísle Padáčku.

Bořek Vejvara

DOPIS DO PARAŠUTISTICKÉHO NEBE PRO JIŘINU HŘÍBKOVOU

Milá Jiřko,

odešlas 4. srpna 1994 bez rozloučení, už celých patnáct let nám velmi chybíš. Jako ústřední instruktorka jsi byla příkladem pro stovky chlapců a děvčat, které jsi cvičila. Od podzimu 1949 jsi byla první velitelkou Pražského kraje s Kladnem a Mladou Boleslaví. Tvou činnost velitele převzal 30. června 1951 Miroslav Parvonič, který právě ukončil vojenskou službu u výsadkových jednotek.

Právě před šedesáti lety, v dubnu 1949, byla ustavena pod branným oddělením Státního úřadu pro tělesnou výchovu a sport branná para-

komise Čs. obce sokolské, která se stala oficiální platformou k zajišťování výcviku branců pro výsadkové jednotky a posléze, ve Svazarmu, i k masovému rozvoji sportovního parašutismu v ČSR. Zase jsi jako první vítězila v soutěžích při seskocích volným pádem a vytvářelas první ženské národní rekordy.

Je mnoho našich kolegů instruktorů a instruktorek, kteří v těch letech začínali a na které jsme při setkání 12. září 2009 na letišti v Letňanech vzpomínali. Když jsme si připomínali ty krásné společné chvíle, jako bychom byli zase spolu.

Za všechny účastníky setkání Vlasta Rybínová

TŘI DIAMANTY

Novým členem našeho výboru byl zvolen Stanislav Lacina. Narodil se v roce 1942 v Praze a když mu bylo sedmnáct, na letišti v Letňanech se upsal parašutismu. I na vojně, když sloužil u jednotky ZU v Holešově, chodil skákat do tamního aeroklubu. A tak ho brzy vytáhli do Prostějova, do Dukly. Po vojně ho však láska ke krásné parašutistce Jarmile (už jako Lacinová se na určitou dobu dostala i do výběru státní reprezentace) vrátil do Prahy. Ale sportu, do kterého se zamiloval, se už nevzdal. Pracoval u tzv. bezpečnostní letky FMV a později na Pražském hradě a handicap svého nesrovnatelně menšího počtu seskoků ve srovnání s kamarády

z reprezentace se snažil nahradit úsilím získat z každého seskoku maximum. I za cenu, že ne všechna přistání pak byla zcela bezpečná, natož příjemná.

Na soutěži v Karlových Varech si zlomil kotník, ale nakonec se přece jen probojoval do užšího výběru státního reprezentačního družstva. Tam se ho ve funkci trenéra družstva mužů ujal Jaroslav Jedlička. Lacinův stálý handicap v počtu seskoků odbourával individuálním přístupem a dokonalým rozbořením jednotlivých fází akrobacie i seskoků na přesnost přistání tak, že se brzy začal přibližovat výsledkům kamarádů z Dukly. A splnil se mu sen – v roce 1972 byl nominován na VI. mistrovství světa do USA!

Týden před odletem ho odvolali ze soustředění do Prahy, aby mu řekli, že má s reprezentací konec. Jeho švagrová emigrovala do USA nepoletí, stal se nespolehlivým! Zhroutil se mu svět. Se závoděním končí! (Lacinu tehdy nahradil člen Dukly Luboš Majer a vybojoval si tam titul mistra světa právě v disciplíně, která byla Lacinovou doménou – v seskocích na přesnost přistání).

Padák je jako bacil. Když člověku vnikne do krve, těžko se ho zbavit. Když se dověděl, že se XII. mistrovství světa v roce 1974 nebude konat na Západě, zase vzplál. Do Bulharska by ho snad mohli pustit! Znovu tedy začal s intenzívní přípravou často s drsnými přistáními mimo pískový přistávací kruh, kterými platil za výjimku skákat i při rychlosti přízemního větru do 10m/sec. Ale nominoval se!

Smůly však není nikdy dost. Na soustředění v Hořicích utrpěl krátce před mistrovstvím bolestivý úraz. Rentgen v nemocnici ukázal kompresní zlomeninu čtvrtého bederního obratle s odlomenou hranou. Úlomek je naštěstí na vnitřní straně, nehrozí, že by poranil míchu, řekli mu, a přesvědčení, že si dokáže zařídit letecký převoz do vojenské nemocnice ve Střešovicích, vydali mu veškerou dokumentaci. Sebral ji, vrátil se na letiště a když se druhý den přesvědčil, že se další seskoky dají vydržet, odjel s ostatními na mistrovství světa do maďarského města Szolnoku.. Všem vysvětlil, že bolesti, kterými trpí, časem odezní. Tuto příležitost přece nesmí po trpkém zklamání z roku 1972 promarnit! Musí zabodovat, aby mu kádrové důvody neznemožnily účast na příštím MS, které bude zase na „západě“, v Římě!

Podat standardní výkony v akrobacii nebylo jednoduché, ještě těžší to bylo s přesností přistání, když seskoky následovaly jeden za druhým. Dobrý, rychlý, dobře ovladatelný padák UT-15 klasického typu svou zvýšenou rychlostí přistání parašutisty rozhodně nerozmazloval. Lacina tehdy pochopil, co u pilotů, když musí použít záchranný padák, znamená bát se země. Před každým blížícím se přistáním a očekávané bolesti mu samovolně vytryskly slzy; usilovně mrkal, aby přes ně vůbec mohl sledovat „nulu“... Ale dokázal to, nic nepokazil. V Maďarsku se naši sportovci stali mistry světa.

Zasloužilý mistr sportu Stanislav Lacina v dalších letech hájil jméno Československa nejen v Římě, le na mnoha dalších závodech po celé Evropě. Devět let byl členem státní reprezentace, z toho čtyři roky ve funkci kapitána reprezentačního družstva, dalších pět roků předsedal ústřední trenérské radě ČSSR. Ve svém zápisníku seskoků má zaznamenané číslo 4224. Mezinárodní letecká federace FAI mu za přínos parašutistickému sportu udělila Zlatý odznak FAI se třemi diamanty.

Daga Minkewitzová.

Text k foto: V letošním roce kolega Lacina rozšířil družstvo našich skákajících veteránů. I po několika letech pauzy seskok zase chutnal

KŘÍŽ OBRANY STÁTU JOZEFU GABČÍKOVI

Loni 18. června, u chrámu Cyrila a Metoděje v Resslově ulici v Praze, stála vedle slovenského vojenského ataše drobná mladá žena. Představil mi ji náš bývalý předseda Hanák: „To je paní Tomčíková, Jozef Gabčík byl její prastrýc,“ informoval mě. Tak jsme se seznámili. Když pak ke Dni veteránů 11. listopadu 2008 předávala tehdejší ministryně obrany čs. vojákům, kteří se zasloužili o osvobození Československa,

Kříž obrany státu, rezortní vyznamenání MO, za ostatní parašutisty byl mezi nimi Jozef Gabčík. Převzít ho měla paní Tomčíková. Nemohla se však uvolnit ze

zaměstnání, a proto Dr. Kočkovou z Národního archivu a mně požádala, abychom jejím jménem vyznamenání převzali Ale jak jí ho předat? Nejlépe ministrem obrany při letošním pietním aktu Anthropoid.

Oficiálně ji pozvala Čs. obec legionářská, která jí také poskytla ubytování i stravování ve svém hotelu. Den před tryznou jsem paní Tomčíkovou zavedl k památníku Operace Anthropoid v tzv. Heydrichově zatačce (který byl právě před třemi týdny slavnostně odhalen) a odtud jsme prošli únikovou cestu, kudy Gabčík utíkal pronásledován Heydrichovým řidičem. Navštívili jsme také popraviště v Kobylisích (tam byli zastřeleni představitelé pravoslavné církve, kteří parašutisty ukrývali) a čestné pohřebiště na d'áblickém hřbitově, kde by údajně měly být ostatky Gabčíka a ostatních parašutistů.

Ráno 18. června jsem v Resslově ulici zažil veliké zklamání – nový ministr obrany odmítl vyznamenání předat. Mohl bych to přece udělat já, bylo mi řečeno na chodníku před kostelem. Důstojnost okamžiku nakonec zachránil předseda KVVV Praha, generál v. v. Pavel Gavlas, který vyznamenání za Ministerstvo obrany neteři Jozefa Gabčíka předal (na snímku vlevo). Když jsem pak paní Tomčíkovou oficiálně představoval s vysvětlením, proč tam je, předsedovi Poslanecké sněmovny, tajemníkovi prezidenta republiky a ministroví obrany, pan ministr jako jediný jí nepodal ruku!

Pro veřejnost proběhl letošní 18. červen u kostela Cyrila a Metoděje a potom u památníku v Dejvicích důstojně. Ve mně však zanechal hořkou příchut'.

Vyprávění Jiřího Šolce vyslechla a zapsala dm

POMNÍK OPERACI ANTHROPOID

Na pravidelné výroční schůzce členů Para sekce ÚDA (je součástí našeho KVVV Praha) se 30. května debatovalo o pomníku, který byl právě tři dny před tím slavnostně odhalen v pražských Holešovičkách, v tzv. Heydrichově zatačce. Bylo to 27. května v 10 hodin a třicet pět minut, na minutu přesně 67 let po atentátu na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha. Kolegové a kolegyně byli z fotografií pomníku, které v těch dnech proběhly sdělovacími prostředky, v rozpacích. Je tak nezvyklý! Líbí se? Nelíbí? Proč je takový? Co má vyjadřovat?

Odpověď jsme našli v časopise Městské části Praha 8, která zaplatila pět milionů na vybudování pomníku z vlastní pokladny.

Pomník má představovat monumentální symbol odhodlanosti, statečnosti a vědomí nebezpečnosti činu, který parašutisté v roce 1942 provedli. Postavy představují dva členy skupiny Anthropoid, zatímco muž v civilním oděvu připomíná pomoc domácího odboje. Jejich postoj ve tvaru kříže inspirovala slavná Leonardova „anatomická“ kresba člověka – narážka na název skupiny parašutistů

Anthropoid. Troujúhelníkový sloup pomníku symbolizuje tvar klínu české, resp. československé vlajky. Postavy stojí na jeho hranách ve výšce devíti metrů v téměř sbevražedném postoji, jak to odpovídalo jejich úkolu.

„Pomník bude připomínat jednu z nejvýznamnějších akcí československého odboje během druhé světové války, a je také symbolickým holdem vojenským cnotem, jako je věrnost přísaze, statečnost a vůle bránit svou vlast i za cenu vlastního života,“ řekla při slavnostním odhalení pomníku zástupkyně starosty Prahy 8 Vladimíra Ludková.

dm

STÁLE JEŠTĚ NA PADÁCÍCH

(POKRAČOVÁNÍ Z ČÍSLA 4)

Minule jsme si zavzpomínali na úplně první seskoky našich veteránů po dlouholeté přestávce. Rok po tomto památném seskoku přišlo od slovenských kolegů další pozvání, abychom se zúčastnili leteckého dne na letišti Slávnica u Dubnice n/Váhom. Konal se 29. 8. 2004, k 60. výročí SNP.

Úvodním číslem bohatého programu byl seskok devatenácti výsadkových veteránů ze dvou AN-2 v jednom průletu. Skákalo se z výšky 700 m na padácích OVP-68 s nuceným otevíráním.

Skákali jsme před několika tisíci diváků, kteří nám bouřlivě aplaudovali. Náš pražský klub reprezentovali kolegové Dvořáček, Urban a Štrajt a tehdy poprvé skákal s naší partou také dnes už náš člen Vlado Gajdoš, který se po přemístění do Karlových Varů zúčastňuje všech našich seskoků.

Mezi těmi 19 skákajícími byly známé veteránské osobnosti, např. manželé Martincovi a kolega Tonda Šulák ze Zlína, z Bratislavy a ze Slovenska kolegové Hrena, Franík, Meheš, Tencer a další.

Seskok proběhl bez problémů, i když Jirka Urban měl šňůru přes vrvchlík. Přistál na dvou padácích do dvoumetrové kukuřice jako do peřin. Kukuřice rostla na půlce letiště a tak někteří z nás při tak „masovém výsadku“ v ní skončili také. Přesto jsme od diváků sklidili při přistání mohutné ovace a pro nás pro všechny to byl ohromný, nezapomenutelný zážitek.

V dalším roce se konalo v Lučenci na letišti Boľkovic 2. mezinárodní mistrovství SR v seskoku padákem na přesnost přistání veteránů nad 50 let. KVVV Praha vyslal na toto mistrovství dvě družstva: První tvořili Ludvík Dvořáček, Jiří Urban a Milan Kočí, druhé Drahoň Tvrz, Jaroslav Veselý a Antonín Štrajt. Opět se skákalo na OVP-68 z AN-2 z výšky 700 metrů.

Zvítězilo družstvo OVV Bratislava tvořené kolegy Gajdoš, Tuček, Meheš, druhé bylo družstvo SR-MIX s kolegy Feješ, Vaško, Kaan, třetí místo získali pro Prahu

Dvořáček, Urban a Kočí. Na 4. až 6. místě se umístilo shodným počtem bodů 2. družstvo KVVV Praha (Tvrz, Veselý, Štrajt) a družstva Žiliny a Banské Bystrice.

Toto mistrovství poznamenala tragická nehoda kolegy Emila Mráze ze Žiliny. Program mistrovství byl proto okamžitě ukončen a všechna soutěžící družstva věnovala vybrané částky peněz na neuskutečněné další seskoky paní Mrázové jako příspěvek na pohřeb.

Seskoky v Lučenci ukončily jednu etapu veteránského skákání, naposled se tam skákalo na kulatých padácích OVP-68. Po jednoroční přestávce a po přeškolení na padáky typu křídlo v roce 2007 v Příbrami se skákalo už jen na křídlech. V roce 2008 to bylo v Hořovicích, v Mostě a v Kolíně, letos v Klatovech. Každý z těch seskoků nám přinesl nové zážitky a do naší skákající party přibyli další naši kolegové. O tom všem si povíme příště. Ludvík Dvořáček

STARÉ PLAVY PATŘÍ VŠEM

Když se v roce 1993 sešli v chatové osadě Borný na Máchově jezeře u bývalého příslušníka 71. pěšího praporu čs. parašutistů M. Plesara muži, s nimiž před mnoha lety prožíval tvrdý výcvik výsadkáře, kdo z nich by si byl troufl pomyslet, že se těch setkání navrší dvanáct. Stále je to táhne k sobě. Scházivali se už dříve, nepravidelně, pololegálně, tam i onde. Ale ve Starých Splavech chtějí pokračovat, dokud je nohy ponesou. Kolikrát už Plesar i spoluorganizátorka jeho žena Eva prohlašovali, že příště už ne, že i jim sil ubývá, ale nakonec se každoroční akce ujal Miroslav Plesar mladší.

A bylo to jako vždycky. Plná osadní jídelna (85 účastníků), slova nezapomenutelného velitele Františka Mansfelda (zúčastnil se dosud všech setkání), která vždycky tak pohladí duše jeho vojáků, minuta ticha za ty, kteří už nepřijdou (tentokrát k nim neuvěřitelně patřil legendární zkušební výsadkář Jan Ivan Lukášek), opět nové vtipné glosování života výsadkářů znamenitého veršotepce Miloše Hledíka z Brna, nadšeně zpívané Duní stroje vzduchem, jeden nebo dva večery (jak je komu možné), kdy se povídá a vzpomíná a třeba i tančí

s manželkami, pokud sem doprovodily své muže, dobře propečené selátko, výborná strava a jako vždycky - ubytování v chatkách po zimě poněkud nehostinných.

Ač nás navštěvují choroby, ač někdy a někomu vane kapsami průvan, ač se s mnohými musíme loučit navždycky, paní Eva Plesarová spočítala, že účast neklesá, průměr na všech 12 setkáních je 88 osob. Přijíždějí třeba i z východního Slovenska, i z jiných zemí, kam je zavál osud, ale už dávno to nejsou jen příslušníci 71. praporu. Místo těch, kteří už odešli do výsadkového nebe, se ve Splavech objevují nové tváře kolegů, kteří ty pomyslné červené barety nesli dál. Jsou vítáni a vzájemná setkání všechny obohacují.

K tomu je třeba říci, že pozvánky dostávají jen ti, kteří ve Splavech už byli (protože Plesarovi už mají jejich adresy), ale Staré Splavy patří nám všem. Setkání bývá vždy o prvním červnovém víkendu a pokud se dočkáme v příštím roce i třináctého, připomeneme vám, abyste se na květnové členské schůzi přihlásili. Myslíme si, že to stojí za to.

Daga Minkewitzová

PROSTĚJOV 2009

Stejně jako v loňském roce i letos obdržel aeroklub FALKON AIR Prostějov dotaci MO ČR, díky níž mohl KVV Prostějov za podpory 102. pzpr a 601. skss uspořádat sportovní akci výsadkového a branného charakteru pro členy KVV ČR a SR. Na setkání ve dnech 5. až 7. srpna 2009 přijelo soutěžit 30 čtyřčlenných družstev klubů z ČR i SR.

Pěkné slunečné počasí provázelo celé setkání. Soutěžní disciplíny byly stejné jako loni - tandemový seskok s hodem míčkem na cíl, jízda zručnosti, střelba ze vzduchovky, sborka a rozborka samopalů, hod granátem a střelba z luku. Novinkou v soutěži bylo veslování na trenažéru a hod šipkami. Podle rozpisu bojoval každý ve třech disciplínách. Mezi jednotlivými soutěžemi se mohli zúčastnit vyhlídkového letu nad Prostějovem v letounu L 410 všichni ti, kteří neskákali tandem. Kromě krásné vyhlídky si pro nás pilot připravil i malé zpestření letu. Pár propadů a náklonů v zatáčkách pošimralo některým žaludek. V odpoledních hodinách soutěže skončily a rozhodčím začalo složité sčítání výsledků. Večerní volnou zábavu, při které si účastníci popovídali i zazpívali, provázela svým vystoupením nám již známá country kapela.

V pátek ráno, po vyhlášení výsledků, předání medailí a cen nejlepším, bylo setkání oficiálně ukončeno. V soutěži celkově zvítězilo první družstvo KVV Prostějov, rovněž druhé místo zůstalo v Prostějově, třetí byli kolegové z KVV Holešov. Vzhledem k tomu, že setkání nebylo omezené věkem (jedinou podmínkou bylo dvouleté členství v klubu), měly kluby s mladšími účastníky výhodu. A tak zvláště veslování na trenažéru či již tradičně hod granátem dal leckomu zabrat. Ale ani starší se nedali zahanbit, v některých disciplínách zvítězila zkušenost nad mládím. Bronzovou medaili a pohár získal také náš kolega Jirka Kařízek v tandemovém seskoku s hodem míčkem na cíl. I přes různé zdravotní problémy naši statečně bojovali, celkově pražská družstva obsadila 17. a 22. místo. Za KVV Praha se

setkání zúčastnili kolegové Kařízek, Tvrz, Veselý, Heissler, Urban, Visinger, Štrajt a Štrajtová. .

Poděkování a obdiv za práci, která s přípravou a organizací soutěže souvisí, patří KVV Prostějov a všem ostatním, kteří se na nezapomenutelném setkání podíleli.

Karmela Štrajtová

SMOLENICE 2009

6. září ve Smolenicích u Bratislavy, tentokrát nebyl jen záležitostí pořádajícího KVV Bratislava. Jeho rámec byl daleko širší: současně probíhal - pod záštitou předsedy Trnavského samosprávného kraje a Pátý ročník MEMORIÁLU ZAKLADATELŮ VÝSAVKOVÉHO VOJSKA, který se konal ve dnech 4. až poslance Národní rady SR pana Ing. Tibora Mikuše – jako 1. ročník Memoriálu Štefana Baniča, vynálezce padáku. Sportovnímu soupeření veteránů byli přítomni také bývalý předseda slovenské vlády pan Ján Čarnogurský, poslanec NR SR pan Vestonický, zástupce náčelníka GŠ genpor. Beránek, starosta obce Smolenice, vojenský letecký přidělenec Ruska a další významní hosté.

Při skládání tříčlenného družstva, které by reprezentovalo náš klub, se ukázalo, jak těžký je to úkol. Přestože je věkový průměr našeho klubu vysoký, byl velký problém postavit družstvo, které by splňovalo propozice, tj. že věk každého účastníka musí být minimálně 60 let.

Nakonec jsme postavili družstvo v sestavě Krajčovič, Štrajt a Kočí, ač kolega Štrajt bude mít 60 let až v listopadu. Při poradě vedoucích družstev večer 4.9. byl náš start odsouhlasen – dodrželi jsme aspoň druhé kritérium, v součtu nám bylo víc než 180 let.

Co čert nechtěl, dva dny před odjezdem na závod mi kolega Štrajt volal, že si v rámci pozemní přípravy před seskokem udělal výron v kotníku a soutěže se nemůže zúčastnit. Řekl jsem mu, že se soutěže zúčastní i za cenu, že by kilometrový běh odskákal na jedné noze! Obtelefonovali jsme totiž asi 20 dalších kolegů, ale všichni měli jiné starosti, nikoho jsme nesehnali. Nakonec se kolega Štrajt závodů zúčastnil a udělal dobře, protože jeho zásluhou jsme celkově obsadili 5. místo ze 14 soutěžících družstev.

Soutěžilo se ve střelbě ze vzduchové pistole a ze vzduchovky a v hodů granátem na cíl. Tyto disciplíny byly proloženy během (3x 300 m). Vzhledem k tomu, že se hodnotil výsledný čas po splnění všech disciplín posledním členem družstva, nezbývalo než vzít Toníka Štrajta z každé strany pod paži a za potlesku diváků a ostatních závodníků ho v běhu víceméně donést do cíle. Náš celkový čas byl 13 min. 15 sec., což bylo 7. místo! A v celkovém hodnocení jsme pak byli pátí.

Chtěl bych zdůraznit, že za daných podmínek naše vystoupení bylo úspěšné, i když konkrétně mně se naprosto nezdařil hod granátem na cíl. Vynahradil to kolega Štrajt nejlepším umístěním ve střelbě ze vzduchovky nástřelem 49 bodů z 50 možných (4x10 a 1x9!). Výsledkovou listinu mi ještě večer 6.9. e-mailem zaslal kolega Poláček.

Závěrem bych chtěl říci, že celý průběh závodů i pobyt na Slovensku organizátoři velice dobře zabezpečili. I když jsme se v sobotu ráno před závodem probudili do pošmourného rána s deštěm, už o půl deváté, kdy probíhalo pokládání věnců u bysty vynálezce padáku Štefana Baniča, se mraky protrhaly a sluníčko nám pak vydrželo celý den. Večer po závodě jsme strávili v areálu chatové osady, kde jsme byli ubytovaní, u táboráku se zpěvem, vínkem a pivem (které přivezl kolega Chromek), za doprovodu harmoniky – k poslechu a zpěvu hrál kolega Miki Efenberger.

Pavel Krajčovič

KVĚTNOVÁ ČLENSKÁ SCHŮZE

byla první příležitostí, na které jsme se mohli letos sejít. I když máme pouhé tři schůze do roka, zúčastnilo se jen 40 členů (50 %) a sedm se omluvilo. Nízká účast stále přetrvává, jednání se zúčastňují zpravidla stále stejní členové, ostatní dlouhodobě absentují. Často není možné některým z těchto členů předat např. blahopřání k životnímu jubileu, diplom či jiné ocenění. Také klubových Padáčků, jehož první čísla byla tištěna v množství, aby se dostalo na každého člena, tiskneme podstatně méně.

Protože léto je období sportovních aktivit, hovořilo se o tom, že by bylo třeba, aby se zejména mladší, nebo fyzicky dosud zdatní členové se zapojili do aktivní účasti na sportovních akcích, o něž za náš klub pečuje kolega Štrajt.

Výbor si začátkem roku předsevzal pokusit se pozvat na členskou schůzi armádního generála Ing. Tomáše Sedláčka. Díky osobnímu jednání našeho předsedy kolegy Gavlase pan generál pozvání přijal. Bylo obdivuhodné, jak ve svých 91 letech svým vyprávěním zaujal a jak pohotově reagoval na poznámky a dotazy z pléna. Když mu bylo nabídnuto – jako bývalému příslušníku 2. čs. paradezantní brigády – čestné členství v našem klubu, s potěšením nabídku přijal. Z rozhodnutí výboru byla panu generálovi udělena Pamětní medaile našeho klubu. Svou přítomností, vystoupením i skromností zanechal u našich členů silný dojem.

Pavel Krajčovič

VÍTÁME NOVÉ ČLENY

Plk.v.v. Ing. Robert KRAUS, nar. 12.9.1943

Absolvent VVU OJ Vyškov a VAAZ Brno. V letech 1960-93 působil v různých velitelských funkcích u 22. výsadkové brigády a později až do ukončení aktivní služby na ZS GŠ. Dosáhl výkonnostní třídy instruktor a absolvoval 340 seskoků. Je nositel vyznamenání Za službu vlasti a Za zásluhy o obranu vlasti mj

VLASTNÍ WWW STRÁNKY má již několik KVV v obou republikách.

Jsou to Prostějov(www.kvvprostejov.vgz.cz),
Liberec(www.kvvliberec.rajce.idnes.cz),
Bratislava (www.skydiver.sk) a
Trenčín (www.klubvtn.info/paragan.htm).

Na prostějovských a bratislavských stránkách jsou ke stažení i klubové časopisy.

UDĚLENÍ VYZNAMENÁNÍ, DIPLOMŮ A BLAHOPŘÁNÍ

Celostátní výbor KVV Prostějov udělil na návrh výkonného výboru

ZLATÝ ODZNAK

PhDr. Janu ONDROVČÁKOVI, nar. 1924, při příležitosti jeho 85. narozenin za aktivní podíl na rozvoji výsadkového vojska, za zásluhy o rozvoj činnosti KVVV Praha a udržování tradic výsadkového vojska. Aktivně se podílel na osvobození naší vlasti v řadách partyzánů

PAMĚTNÍ MEDAILI

plk. Ing. Miloši REZLEROVI, nar. 1924, při příležitosti jeho 85. narozenin. Jmenovaný stál u zrodu výsadkových jednotek. Od založení KVVV Praha se aktivně podílel na jeho činnosti

plk. Ing. Václavu KOUTECKÉMU, nar. 1929, při příležitosti jeho 80. narozenin. Jmenovaný zastával významné funkce u jednotek VV. Založil pražský klub VVV a léta ho úspěšně vedl. Je jeho čestným předsedou

JUDr. Janu KAŠPAROVI, CSc., nar. 1929, při příležitosti jeho 80. narozenin. Jmenovaný organizoval výcvik sportovních parašutistů při ÚDA Praha. Aktivně se podílel na zabezpečování všech akcí KVVV Praha

por. Jiřímu KOŘÍZKOVI, nar. 1939, při příležitosti jeho 70. narozenin. Jmenovaný se významným způsobem podílel na zabezpečování různých dobrovolných akcí a aktivně se zúčastní sportovní reprezentace klubu

MEDAILI ZA ZÁSLUHY

npor. Ing. Františku ŘANDOVI, nar. 1934, při příležitosti jeho 75. narozenin za zásluhy o rozvoj činnosti našeho klubu. Jmenovaný je dlouholetým členem výboru, zorganizoval řadu akcí na popularizaci válečných parašutistů, aktivně se podílel na akcích našeho klubu

BLAHOPŘÁNÍ K ŽIVOTNÍMU JUBILEU

Bylo vysloveno kolegům

Miloši POSPÍŠILOVI při příležitosti jeho 75. narozenin

npor. Vladimíru SUCHANOVI při příležitosti jeho 70. narozenin

nrtm. Ing. Jiřímu ADAMOVI při příležitosti jeho 35. narozenin

**Všem jubilantům blahopřejeme a do dalších let přejeme
pevné výsadkářské zdraví**

Uvedená ocenění byla předána na členské schůzi dne 19. května 2009

PŘIJĎTE, SEJDEME SE

(Zapište si do kalendáře a rezervujte si čas)

NA VÝROČNÍM SHROMÁŽDĚNÍ

Budeme ho pořádat v sobotu dne 5. prosince 2009 v 10.00 hodin tak jako vždy opět v jídelně kasáren v Ulici gen. Píky č.l.

SCHŮZE VÝKONNÉHO VÝBORU: ZMĚNA! vždy v pondělí: 19.10., 16.11., 29.11. vždy v 17.00 hodin. Místo konání v klubovně KVVV Praha, Křížíkova 12, 1. p., čís. dveří 138.

NA PIETNÍCH AKTECH

- Ve středu 11. listopadu u příležitosti Dne veteránů před památníkem výsadkářů v Technické ulici v Dejvicích.

PŘI TANDEMOVÉM SESKOKU v Mladé Boleslavi zahynul 20.6.2009 Josef EBR, Pepíček, (42 let), předseda AK Hořovice. Skákající členové našeho klubu Dvořáček, Gajdoš, Tvrz, Urban a Visingr byli mezi těmi, kteří se s ním 26.6. přišli v Hořovicích rozloučit.

15. VÝROČÍ ZALOŽENÍ si letos připomíná Klub vojenských výsadkářov Slovenské republiky 18. září 2009 oslavami v Žilině.

NEJLEVNĚJŠÍ ÚRAZOVÉ POJIŠTĚNÍ pro skákající veterány nabízí Hasičská pojišťovna ve Vlašimi. Nejrizikovější skupinou nejsou parašutisté, ale lyžaři!

PRVNÍ SLOVENSKÝ KOSMONAUT plk. Ivan BELLA (1964) má na svém kontě 88 seskoků padákem.

PADÁČEK – Občasník Klubu vojenských výsadkových veteránů Praha. Vychází 3x ročně (ke každé členské schůzi). Rediguje Daga Minkewitzová Technické zpracování Miloslav Juříček.

Číslo 6 vyjde v prosinci 2009. Uzávěrka je 20. října, uzávěrka aktualit 18. listopadu.

Autoři snímků: